

Istár pokoljárása

Ama honba, amit ismersz – honnan soha nincs visszatérés –
küldte vágyát Istar úrnő, Hold leánya, emberek anyja
vonuló felhők szép nővére, mint nyíl-idegről, lőtte vágyát
árnyak házába, a sötétség hajlékába...

Weöres Sándor: Istar pokoljárása

Az *Istár* készenlétben állt a *Hold-2* bázis tükörsíma ürrepülő-terén. Hipermodern *Victory* űrhajó volt. Csupa fény és ragyogás. Merev, hideg tökéletesség. Célja a Merkúr.

A hajót *Istárról* nevezték el, Diana és Persephone távoli „rokonáról”, a babiloni istennőről, mivelhogy a Merkúr a Holdnak „rokona”, majdhogynem ikerbolygója volt. A csillagászokat mindig is megdöbbentette a nagyfokú hasonlóság a két égitest között. Mindamellett nem támogatták az emberes űrutazást.

„A Merkúr közelében elviselhetetlenül nagy a hőség és az ultraviola sugárzás” – állították.

„A felszínt lehetetlen megközelíteni élő embernek!” – fordította le mindezt a maga nyelvére a sajtó.

„És amellet drága is, mert túl messze van...” – fűzték hozzá végül a vitához az ellenzéki képviselők. – „Milyen örült elme küldene embereket erre pokoli helyre...?” – kérdezték.

A felkészült emberek állásfoglalása és a közakarat azonban nem sokat számított. Az amerikai kormány már döntött, és ragaszkodott az úthoz. Nem lehetett kitalálni, ki vagy mi mozgatta a háttérben a sakkfigurákat...

Az *Istár* tehát ott állt a *Hold-2* állomás végtelenbe nyúló, szürke ürrepülőterének mértani közepén, és Jack Hapburne kapitány bosszúsan méregette a karcsú, égbetörő kúp-hajtóműveket. Bajok és problémák forrása volt a Merkúr, továbbá bajok és problémák forrása volt maga az űrhajó is, még ha nem is szellőztették a felettesei. S ő volt az a szerencsétlen, akinek oda kellett mennie, és rendet kellett teremtenie. Rendet teremteni... egy kihalt, idegen bolygón.

Sóhajtott.

És az ügy idővel még bonyolultabbá vált. A helyzet ugyanis úgy hozta, hogy kiesett két embere, és az itteniek két taknyos kadétot csaptak hozzá a csapatához. A rádiótechnikus fiúval még nem lett volna baj... az viszont igenis idegesítette az öreg kapitányt, hogy akire rá kell majd bíznia az *Istárt* út közben és *odaát*, még csak nem is katona, hanem egy green iceland-i diáklány.

A pilótalány 20 éves volt, és nagyon szép. Török, mexikói és skót származású, kissé metszett szemű, kreol bőrű, sötétbarna hajú, ébentekintetű. A papírjai szerint pilótakadét volt, és némi protekcióval kiharcolta magának a repülést a *Hold-2*-re, meg akarta nézni az *Istár* fölszállását. A dolgok azonban nem így működnek.

Három nappal az indulás előtt tuberkulózist kapott „átokverte” Bill, Hapburne barátja és egyben az expedíció pilótája. Ugyanakkor George, a rádióosztály lába is eltö-

rött, amikor a fickó egymaga akarta a gyengélkedőbe szállítani Bill-t. Pech... A Földről két hétnél korábban nem tudtak újabb siklót felkészíteni a *Hold-2* felé, és a Merkúr éppen olyan előnyös szögben állt, hogy az indulást sem lehetett elhalasztani. Az alig 20 éves pilótalányt kellett tehát a hajó vezérlőpultjához ültetni, őt érte a „megtiszteltetés” – ami Hapburne szerint inkább átok volt –, hogy elvezethette a madarat... oda, ahol ember még nem járt.

Hapburne nem is tudta, mitől féljen jobban, a Merkúr poklának sötét bugyraitól, vagy tapasztalatlan, kezdő pilótájától.

●●● – Kontrakciót csökkenteni! – adta utasításba Hapburne, amikor az *Istár* lassan a Merkúr talajára ereszkedett.

- 40%-kal csökkentettem – jelzett vissza a pilótapult mögül Jane.
- Stabilizátorokat...
- Már kiengedtem.
- Dave, mit mutat a lokátor?
- Két fokos talajdőlés, alfa 23-nál mi is megbillentünk egy kicsit balra.
- Jane, korrigáld!
- Korrekció 23. Alfa tartomány fluktuál.
- Kitérést csökkenteni! Delta egyes és hetes szárny behúzódik!
- ... delta egyes és hetes behúzva.
- Kontaktus a talajjal, Jack!
- Kösz, Dave! Dőlés?
- Két fok vertikál.
- Tökéletes.

Egy apró biccenést éreztek, ahogy a teleszkóplábak kompenzálták a bedőlést, aztán hidraulikus gépek hangjait hallották, valahol gőz áramlott ki. Két másodperccel később minden elcsendesült. Egy darabig senki sem szólalt meg. Mindnyájan átéreztek a pillanat jelentőségét: itt voltak, végre megérkeztek a Merkúrra.

Hapburne kapitány törte meg a csendet.

– Lokátoros letapogatást a környező terepről! És Jim... végezz pár próbafúrást a talaj rétegzettségéről, tudni akarom, biztonságban van-e a hajó!

– Meglesz, Jack! – válaszolta az elsőtiszt, és a műszerekbe temetkezett.

– Jane... te pedig maradj készenlétben...

Jane McLiven, a pilótalány értetlenül Hapburne-re meredt. A kapitány egy önironikus, csüggedt mosoly kíséretében adott magyarázatot a parancsra. – Túl homokos a talaj... – mutatott az egyik képernyőre. – Megcsúszhatunk.

Nem tűntek túl hitelesnek a szavai.

Jane bólintott, és aktiválta a hajtóművet melegen tartó programot. Hapburne elégedetten fordult el tőle. Ha értetlenkedett is néha Jane, szerencsére soha nem kérdezte meg újra és újra ugyanazt.

– A feladat adott, fiúk, tudjátok a dolgokat. Jane és Ritchie... – a két kadétra pillantott. – Ti a hajón maradtok. Nem láttok és nem hallotok semmit. Nem is kérdeztek semmit. Ha enyhe remegést észleltek a talajon, akkor sem. Tilos kapcsolatba lépnetek velünk. Érthető?

A rádióstiszt értetlen grimaszt vágott.

– De uram... Ha nem üzenhetünk, akkor el leszünk vágva önöktől!

– Nincs kérdés... – mutatott a szájára szelíden Hapburne. – Értetted, fiam? Amit teszünk, egy titkos kormányprogram része, amihez senkinek nincs köze rajtunk kívül. Még nektek sem – pillantott a férfi gyanakvóan Jane-re, aki némán bámulta őt. Aztán megfordult, a többiekre tekintett, végigmérte az „igazi” csapatát.

– Tehát, tengerészek, alászállunk! Mindenki jól vizsgálja át a fegyverét!

– De kapitány...! – ugrott fel Ritchie Thompson. – Én azt hittem, hogy ez egy...

– Kutatóexpedíció? Ugyan, fiam. – Hapburne elfintorodott. – A kormány nem fecsérelne kutatóexpedícióra kétszázmilliárd dollárt. A legénységem különlegesen kiképzett kommandósokból áll. A legmodernebb technikával felszerelt űrhajót kaptuk, és a legprecízebb, legnagyobb hatású fegyvereket.

Jane-t kirázta a hideg a pilótafotelben. Hapburne észrevette a félelmét.

– Látom, Jane, kezded sejteni, miért voltam levert az út során... Jól sejtetted. A Merkúr talajában valami nagyon furcsa, idegen dolog rejtőzik.

– Jack, a lézerefegyverek feltöltése kész!

– Oké Jim, azonnal ott vagyok! – Hapburne Jane-re pillantott. – Ne feledd, kis-lány, maradj csak a rakéták vezérlőpultjánál, és készülj a riadóstartra!

– Ugyan, kapitány, ez... ez ostobaság! – kiáltotta a nagy terem másik sarkából Ritchie Thompson riadtan. – Nem... nem élhetnek itt idegen lények...!

– Nem? És ugyan miért nem?

Thompson mezzavarodott.

– Mert... mert ez képtelenség! – A rádiós kótyagosan felállt, céltalanul tántorogni kezdett a nagy kitekintőablak előtt. – Ez egész biztosan lázas képtelenség.

Hapburne feszülten elmosolyodott.

– Jane, vigyázz a hajóra... és rá is – mutatott Ritchie-re. – Ha valami baj lenne, szálljatok fel, és álljatok bolygó körüli pályára. Rádióan ne lépjetez kapcsolatba velünk, ha még élünk, én majd megadom az új pozíciót, ahol felvehettek minket. Talán nem lesz semmi bonyodalom, de persze sosem lehet tudni. Ha nem jönnek vissza... várjatok további 48 órát, addig elég a levegőnk. Ha azután se adnánk hírt magunkról... ne kezdjetez keresni! Induljatok vissza a Földre. Ha a mi fegyvereink nem voltak hatásosak az idegen ellen, a hajóéi sem lesznek. Semmiképp se kezdjetez el keresni minket!

A vezérlőterem végében hangtalanul nyílt a zsilipajtó.

– Vigyázzanak magukra, kapitány! – búcsúztatta az öreget Jane.

Hapburne bölintott, egy pillanatig elmélázva figyelte Jane arcát. Aztán megfordult, és az elsőtisztjéhez lépett. Watson jókora sugárpuskát nyomott a kezébe.

– Indulhatunk.

Watson hányavetien tisztelgett a lány és Thompson felé, majd megindult a kapitánya után, magára hagyva a pilótalányt a megtört rádióosztiszzal.

●●● Thompson jobbra billentette a fejét, azután balra. Aztán megint jobbra, és megint balra. Utána az ujjait kezdte szemlélni, s koppantott egyet a fém-pulton. Aztán megint. Végül ujjai már őrjítő ritmust jártak a rádiópult műszeregységein.

– Maradj már vesztetg! – szólt rá dühödten Jane.

Thompson nem izgatta magát. Jane-re se pillantott. Tüntetően tovább dobolt a kezével.

– Kérlek, Ritchie... Nyugodj meg – próbálkozott szelídebben Jane.

A hang megszűnt. A rádióosztiszt idegesen felpillantott. Jane egy darabig nem tudta

eldönteni, vajon pár másodperc múlva visszafordul-e a képernyők felé és újakezdi a dobolást, vagy indulatosan kitör. Végül Thomas megvonta a vállát.

– Nem vagyok ideges, bébi! Mindössze azon töprengtem, milyen mocskosul hosszú idő *hét óra* egy idegen égitest felszínén. Főleg pedig a Merkúrén...

Jane nem válaszolt. Nem tetszett neki a hangnem. De Thompson folytatta.

– Megpróbáltam rádióan elérni a kapitányt. Nem válaszol. Az éter süket.

– Mit csináltál? – kerekedett el Jane szeme. – Hapburne határozott parancsba adta, hogy ne keressük rádióan!

– Ja... parancsba adta. Csakhogy én nem vagyok katona.

Jane a kiborulás szélére került. Tisztában volt vele, hogy Thompson most csak neki játszik, de amit tett, akkor is örült felelőtlenség volt. Tényleg neki kellett volna vigyáznia a srácra, ahogy a kapitány mondta...

– Fogalmad sincs róla, mit tettél most..., Ritchie.

Thompson csak a fejét rázta.

– Nem, Jane bébi, nem! Pontosan tudom, mit tettem. Megtörtem a rádiócsendet. Na és? Hapburne-éknak már mindenképpen végük. Szerintem szálljunk fel! Most azonnal.

– Nem fogok felszállni.

Thompson egy darabig némán szemezett vele, aztán ismét megvonta a vállát, és visszaült a pörgethető fotelbe.

– Ostobaság itt maradni, céltáblának a lőtéren. De jól van. Elvégre te vagy a pilóta. Várunk.

Egy darabig mindketten csendben ültek, és a mélykék vezérlőterem központi számítógépének óráját figyelték. Idegőrlően peregtek a hiperszínes monitoron a fakó mérőszámok. Aztán amikor az alakzatok sokadik körüket kezdték újra, Jane szótlánul felállt, és kisietett a vezérlőteremből. A titán-nikkel fémfolyosókon végiggyalogolva a személyzeti zsiliphez ment, és a mellette felállított apró szekrényekből elővette a különös, kék csillogású egyenszafanderek egyikét. Szótlánul, gyors mozdulatokkal öltözködött.

Mikor kész lett, a fegyverszekrényhez lépett, és a zárnyílásba helyezte a kapitány kódkártyáját. A mágneszárak csattanva felengedtek, a lány előtt hirtelen fotongránátok, puskák, lézerpisztolyok, aknák és páncéltörő rakéták tűntek fel. Jane találmásra kiválasztotta a leghatékonyabbnak tűnő fegyvert, majd az övébe csúsztatta. Aztán egy mély lélegzetet vett, és ismét a zsilip elé állt.

– Jane, örülségre készülsz! – szólalt meg Thompson a fülhallgatójában. Nem reagált rá. Ritchie órák óta úgy viselkedett, mint egy idióta. Mint egy félős, idegbeteg, örökös mámorban élő idióta. Az imént is fel akart szállni a hajóval, hogy örökre elhagyja a bolygót.

Jane határozottan az ajtónyitó gombra tenyerelt, majd belépett a zsiliphelyiségbe. A háta mögött a nyílászáró halkán a helyére gördült. A lány sisakjának üvegellenzője egyetlen szisszenő hang kíséretében hermetikusan lezáródott.

– Meg fogsz halni! – szajkózta Thompson.

– Fejezd be, elég volt!

– Ha nem térsz vissza egy órán belül, én elmegyek!

– Azt kötve hiszem... blokkoltam a normatív start stringjeit. És nem is tudod vezetni a hajót. Ha elfelejtetted volna, én vagyok a pilóta.

– Jane...

– Viszlát, Thompson!

Kikapcsolta a rádiót.

A levegő kiszivattyúzása befejeződött, a lány előtt feltárult a világűr feketesége. A bolygó éjszakájában ékkövekként tündököltek a különös fényű csillagok.

Jane hamar megtalálta a kapitányék nyomát, mert a Merkúr felszíne ugyanúgy tele volt szürke porral, mint a Holdé. A nem túl vastag, mikroszkopikus méretű szemcsék alkotta anyag egy tengerparti séta emlékét idézte fel benne. Olyan érzés volt a lány anyagba merülnie, mint egykor a Balti-tenger mellett, egy nyárvégi éjszakán, amikor végigsétált a homokos strandon.

Órákon át követte a nyomvonalat. Hogy Thompson mit tesz, egy idő után már nem érdekelte. A srác külön világban élt. Képtelen volt megérteni, hogy azért hagyta el az űrhajó belsejének viszonylag biztonságos világát, mert a vére vonzotta le a Merkúr felszínére, a sötétségbe és a veszélybe.

Hirtelen véget értek a nyomok. Jane jól látta, hogy egy hatalmas, mélybe vesző üregben tűnnek el, olyan volt ez a járat, ahová ha belép, tudta, utána nem pillanthat vissza többé. Nem mehet vissza, mert az út, amely ide leviszi, fel nem hozza többé, a sziklákon túl világosság nem hatol, s ha élnek odalent valakik, hát azok talán agyagot esznek, és iszapot isznak...

Mikor a határt elérte, bekapcsolta a sisakrádióját.

– Hé, őr! Nyisd ki nekem a lejáratot! – fogalma sem volt róla, hogy az idegen lények megértik-e amit mond, vagy hogy ténylegesen léteznek-e, és ha igen, milyen formában léteznek. Fegyverét fenyegetően a sötétségre fogta.

Enyhe dübörgést érzett a talpa alatt, egy egészen finom rezgés-sorozatot, majd hirtelen megnyílt előtte a szikla. Legnagyobb döbbenetére és ijedtségére egy mély, sötét üreg tűnt föl a repedés mögött, benne egy élő-mozgó, rejtélyes létformával.

– Ki... ki vagy te? – Jane bátorsága hirtelen az inába szállt.

– Meg sem ismeresz?

Jane megrettent. A hihetetlenül mély, rekedt hang magából a sziklából áradt, a testén átfutó rezgések közvetítették a fülébe. Iszonyodva a mélységbe pillantott. A kapun túl az éjfékete kutyanak három feje volt.

„Hát azért sem ijeded meg egy kisdud trükkötől!”

– Nyisd ki a kaput! Nyisd ki, hallod? Ha nem nyitod ki, szétlövöm a sziklákat...

– Állj csak meg, kis istennóm! Ne olyan hevesen – mondta a kutya. – Ne rombolj! Várj inkább, amíg visszaballagok, és bejelentem jöttödet az alant lakóknak.

Jane ereiben ekkor megfagyott a vér, a haja pedig pillanatok alatt olyan nedves lett, mintha éppen akkor mosta volna meg friss, hideg, tiszta vízzel.

●●● A legsötétebb sötétben, odalent, egy árny hirtelen felrezzent évszázados szendregéséből. Keserű rémület öntötte el.

Mi lehet ez? Mi lehet ez? – lüktetett benne a kérdés. Aztán felpillantott: hű szolgáját látta a felsőbb világokból lefelé ballagni.

Aztán megérezte a kínzó fájdalmat, a fény égő érintését repedezett bőrén, és megrettenve felszisszent.

– Miért jöttél le hozzám? – kérdezte halkán nyöszörögve az árnytól, akit szolgájaként tartott számon.

– Látogatónk érkezett – felelte az őr.

– Ő?

A másik lassan bólintott.

– Menj akkor, és kísérd le hozzám. Bármilyen szörnyű legyen is...

– Ennek meg kell lennie, úrnőm.

– Tudom. Ezért hát csak menj, siess már! Bánj vele rendesen, tudod: védi a törvényt...

És megfordult a kutya, és felfelé kezdett mozogni; mint a lágy köd Dover fehér sziklájánál, úgy folyt szét a gigantikus falak mentén, mígnem a felsőbb világ legelső kapujához érkezett.

– Gyere velem – mondta a riadt lánynak, majd letépte a rögzítő nyakpántokról Jane szkafandersisakját.

Jane azt hitte, vége mindennek. Egy másodpercig érezte a vákuum megfoghatatlan, lélek-elszívó hatását az arcbőrén, majd döngve becsapódott a háta mögött a kapu, és a homályos sziklateremben, ahol volt, friss levegő áradt szét. Megsebesített ürrohájának oxigénszabályzója nyüsztítve zárta le szabadon hagyott légszelepeit.

– Te átkozott! – Jane lőtt volna, de valami határozatlan gátlás megdermesztette a kezét. Elengedte a pisztolyát, és szörnyülködve tapogatni kezdte az arcbőrét. – Te átkozott dög, mit tettél velem? Alig érzem az arcom... Miért vetted el a sisakomat, mire jó az neked? Mi a fenét fogsz vele kezdeni, hallod?

– Csak csendesen – válaszolta a már jól ismert hang. – Csak gyere be, ne tegy semmit, csak gyere be! Az úrnő parancsa...

– Úrnő? Miféle úrnő?

A különös árnyék, amellyé a háromfejű kutya átváltozott, nem szólt többet, csak hirtelen mozdulattal megnyitott egy második átjárót a sötétben, amelyen keresztül vad látomások zúdultak Jane-re. A lány arca elé emelt kezekkel próbált védekezni ellenük. Ekkor már biztosan tudta: valami roppant furcsa dolog történik vele.

Az árny ezt követően a vastag, súlyos fegyverövhöz nyúlt, s elroppantva az ötvözött acélt, a mélységekbe vetette azt.

– Jaj... – nyögte szédülten a lány. – Te átkozott varangy... mit teszel velem? Miért vetted el a fegyvereimet, mire jók azok neked? Hallod, amit mondok?

– Csak csendesen – válaszolta ismét a rémes alak. – Csak gyere be, s ne tegyél semmit. Az úrnő parancsolta így.

Jane kábultan körülnézett, döbbsen döngölte meg a szemét. Körülötte teljes sötétség honolt, tömör, mély feketeség, ő mégis látott. Minden formát, minden egyes ívet, sziklabarázdát ki tudott venni, és annál még sokkal többet.

És észrevette az előtte haladót is, most már teljes vörös pompájában ki tudta venni, s képes volt megkülönböztetni mindentől és mindenkitől. Az alak éppen feltépett egy harmadik nyílászárót. Mielőtt bármit is mondhatott volna, az árny már le is csatolta róla szkafandere további részeit, és a mélybe vetette a fém- és műanyagdarabokat.

– *Te patkány...* – sírta a lány. – Elvetted a szkafanderemet, az egyetlen esélyemet a visszatérésre. Mondd, miért teszed ezt velem? Mit vétettem én nektek? Az életbe is: válaszolj!

De az árny mindezt meg sem hallotta.

– Ne beszélj – szólt rá a lányra. – És ne is tegyél semmit, csak gyere velem. Az úrnő parancsa.

Jane egy dühös szitkot mormolt, és karba akarta tenni a kezeit. Ekkor azonban a

lény megnyitotta a negyedik átjárót is a semmiből, melyen keresztül egy sor rettentő árnyék dübörgött elő, s rontott a lányra, aki csak sikított, sikított, ahogy a torkán kifért, aztán levegőt vett és sikított tovább rémületében.

Aztán kis idő múlva kiüresedett a terem és elült a zaj.

Az árny egy utolsó mozdulattal Jane-re tapadt, és az öltözékét, mindent, ami csak rajta volt, magába szívott.

A green-iceland-i úrhajóslány ott találta magát egy rettentő nagy és rettentő sötét barlangterem kellős közepén – teljesen meztelenül.

●●● Jane összekucorodva álldogált a sötétben. Langyos levegő cirógatta a bőrét, a fülébe pedig különös hangok játéka jutott el: apró, tóba érkező vízcseppek hangja, különös, szelíd neszek, a túlvilági szél hatására rezgésbe jövő cseppkövek szólamai. Érdekes érzelmek járták át, talán azokból néhány, amelyek a második kapu kinyílásakor zúdultak rá. Valami hihetetlen magasztosságot, békét érzett, ugyanakkor saját önazonosság-tudata kissé elhomályosult. Csak sejtette, hogy hol van, vagy hol lehet... de azt határozottan felismerte, hogy miért jött ide, miért kellett, hogy idejőjjön.

Emberfeletti részvét kerítette hatalmába. Már ismerte a Merkúr egész történelmét, ismerte a jövőt és a múltat. Halkan megszólalt.

– Siratni jöttem az ifjakat, akik azelőtt pusztultak el, hogysem szerethettek volna... Siratni jöttem a lányokat, akik egész életük során csak vártak hasztalan, s elhervadtak... Siratni jöttem a férfiakat, akiket asszonyuk mellől ragadott el a sors, siratni jöttem az asszonyokat, akiknek a férjüktől kellett mindörökre elszakadniuk! Siratni jöttem a fegyverek halottait, a vérükbe roskadókat, a véneket, akik az övéik közt elszáradtak; siratni jöttem az idejük eljövete előtt elsorvadókat; az idejük előtt elsorvadó kisdedeket jöttem siratni...

Tiszta, magas hangját sírva sokszorozta a barlangterem templomi akusztikája. Hömpölygött és kongott minden szava, mintha csak a pestises városok harangjai szóltak volna, a lány teste pedig fényleni kezdett, és elsorvadtak a falak mentén az árnyak. Vízpára emelkedett magasba, majd láng tört elő a Merkúr talajának mélységeiből, és a szerencsétlen lelkekbe, élő halottakba új energia áramlott: Jane életereje adott erőt nekik. És hirtelen megemelkedtek, majd felálltak az év-tízezredek óta halottak, megemelték varangyos kezüket és embertelen lábukat a Merkúr ősrégi, elfeledett maradványai, s lassacskán felkeltek, hogy tekintetüket ismét a fénybe vessék, s gyönyörködjenek pillanatokra a barlangterem közepén energiától sugárzó, gyönyörű földi lányban.

Jajgatás, kiabálás verte fel a barlangterem ősi csöndjét, és a sok életre kelt teremtmény megindult a fényesség forrása felé. Látták Jane-t, és feléje tülekedtek, megragadták a bokáját, ölelni kezdték a térdét, özönlöttek, kapkodtak a keze után, és marták a lábát.

Jane szívét magával ragadta a mélység.

●●● – *Hé, te ott!* – hasított bele a zűrzavarba hirtelen egy kiáltás.

Jane összerezte, és bódultan körbetekintett. Lassacskán, észrevétlenül egy formátlan árny öltött alakot a közelében, s odarendelte maga mellé vén szolgáját, aki a lányt a barlangteremig vezette.

– Vizek őrzője! Vidd őt, és lökd a zuhogóba, a legsötétebb mélységek közé; a szemét sötétséggel sújtom, a derekát dermedté teszem, a lába legyen hasonló az

ólomhoz, a szívét homállyal nehezítem, a fejét bénasággal sújtom, az egész erejét pedig semmivé teszem a világ végezetéig, vagy amíg meg nem hal! – a szavak különös, mély hangon dördültek ismét.

A vörös fényben izzó alak ekkor megragadta a hirtelen magához térő lányt, különös fekete leplébe bújtatta, és perceként keresztül száguldott vele egy mélyfekete föld alatti labirintusrendszerben, amíg egy minden addiginál rettentőbb mélységhez nem érkezett. A mélység alján apró tó volt. Nem sokkal felette némi víz omlott a csekély gravitáció hatására méltóságteljes lassúsággal a Merkúr pokoli szurdokaiba. Hideg ér csordult a falakról, tompa visszhang vert utat a mélybe, s hiánya jelentette nemsokára, hogy arrafelé valami igen bizonytalan, rémisztő üresség lapul meg.

Jane váratlanul taszítást érzett a vállán, s a Merkúr egyharmados gravitációjában hangtalanul, lassan, árnyként aláhullott a semmibe.

Perceken, de talán órákon át aludt az ütéstől elaléltnak, ott aludt a Hold legjobb pilótálya; ott aludt úgy, hogy nem fedte elnyúhatetlen űrhajósruha, nem volt rajta mindennek ellenálló szkafander; úgy aludt ott a vízben, mint egy szikla az öbölben, vagy mint az óceán tetején sodródó szálfá, amely csak meginog az óceán felszínén átszaladó árhullám közben. Halántékára ömlött a vízesés nedvessége, térdhajlásán ott zubogott a habzó víz alkotta örvény, s amikor alkalmanként pár másodpercre magához tért, úgy sejtette, mindez talán tényleg így marad a világ végezetéig, vagy amíg meg nem hal.

●●● Ugyanabban a pillanatban a Merkúr egy távolabbi pontján fényesség gyűlt az egyik hegy magaslatán. Az alak, amely ott manifesztálódott, nem hasonlított semmiféle földi istenségre, nem volt emberformája, sem a földi istenekéhez hasonló hatalma. Mégis isten volt valamiképpen, valamilyen szinten, bár hogy miként, azt nehéz lett volna elmagyarázni az emberek számára.

Sokáig lebegett mozdulatlanul, mígnem megváltoztatta a formáját, s emberszerűvé nem lett. Megemelte a fejét, s valahová a távolba pillantott, arra, amerre Hapburne kapitány lábnymai vezettek. Pár pillanattal később már ott is állt a megdöbbenet űrhajós előtt, és meggátolta Hapburne-t, hogy meggondolatlanul használja a fegyverét.

– Gyere velem! – parancsolta az öregnek.

Hapburne minden szándéka ellenére is kiszakadt az emberei gyűrűjéből, s egészen érthetetlen módon egy új, ismeretlen helyen materializálódott, valahol a mélyben, a sötétben, a megismerhetetlenben.

Bekapcsolta a sisakreflektorát.

– Ki maga?

Az izzófehér alak csendet intett a kezével, és a kapitány meglepetten hallgatott el.

– Én csak egy férfit akarok – mondta a lény, Hapburne-nak pedig eszébe sem jutott csodálkozni, hogy a vákuum ellenére is hallja a szavát, sőt hogy egyáltalán emberi beszédet hall. – Egy nagy harcost alkotok belőled – folytatta a fénylény –, egy legyőzhetetlen férfit! – Pár mozdulatot tett a kezeivel, Hapburne bizsergést érzett a vérében. Bekapcsolta a szkafandere napviharok ellen tervezett árnyékoló-pajzsát, hát ha az használ valamit, de nem ért semmit.

– Figyelj rám, harcos! Tekints erre a sötétségre... – hirtelen lyuk nyílt a világ szövetén, és Hapburne átláthatott a téren, át a sziklákon és a sötétségen, át a zubogó vízesésen, és észrevette Jane-t, amint erejehagyottan, halottfehéren, már alig lélegezve, didegve lebegett egy hatalmas barlangtermi tó felszínén, egy lassan csorduló vízesés alatt.

– Te fattyú... – máris a fegyveréért kapott. – Ezért megdöglesz...!

Az ismeretlen egyetlen kézmozdulatával messzire röpítette a pisztolyt. Aztán elfordult, nem szólt, csak egymás után négy hatalmas kaput lökött szét. A vákuum ellenére is mintha valami meghatározhatatlan huzat támadt volna ekkor; valami olyan, mint amikor a legellentétebb pólusok közt enyhülni kezd a feszültség.

– Az éj úrnője örüljön jövevelednek, de rettegje a neved, hárfákkal és fuvolaszóval fogadjon, nyírfáagat rakjon az ajkadra! Menj, hozz örömet az éj házára!

Azzal átlökte Hapburnt a nyitott kapukon, s ott bent magára hagyta őt.

●●● Amint az úrnő meglátta a harcost, dühében a leplét szaggatta, szörnyen ideges lett; rikoltozni és kiabálni kezdett a sötétben, a sziklák csak úgy visszhangozták a szavait.

– Ostoba dolgot kértél tőlem, te démon; tűnj el innen! A mélység iszapja legyen a lakásod, a Merkúr felszínének homokját edd, és a kráterek között túrj a körmeiddel; élő csontod kásával rohadjon, a véred bűzölögjön, fuldokolj a saját szagodtól, mert a házamba törtél, ahol én uralkodom! – Az utolsó szavakat már torkaszakadtából ordította, és olyan örvény keletkezett a hangja nyomán, hogy kis híján kirepesztette a falakat.

Hapburne magára maradt.

Aztán eldobta a sisakját.

Lecsatolta a fegyverövét.

Leakasztotta válláról a harci komputeregységet.

Mint amikor a sárkány feléled és kiönti az erejét, vagy amint a megsértett grizzly nekítámad a másik vadállatnak és átharapja a torkát... úgy tört ki az őserő a férfiből.

– Kidöntöm a hatalmas oszlopokat, és szétzúzom ezt az egész barlangtermet, ha kell! – kiáltotta Hapburne, de már nem a saját hangján, ekkor már nem önmaga volt. – Beverem a boltozatot, és tövig rombolom a falakat! Felgyújtom, ami éghető, a kapukat pedig szétzúzom; minden izület forgácsá verem, ha akadályozni próbáltok! – kiáltotta. Az éj úrnője megremegett, és visszahúzódott a harcos haragját látva, mert égett Hapburne teste a vörös tüztől, s az úrnő tudta, nem lenne képes megfékezni ezeket a lángokat, ha el akarnák pusztítani a birodalmát.

Hapburne ekkor megfordult, és levetette magát a szakadékba, átsuhant a mélységen, s letérdelt az alvó Jane mellé. Aztán megsimította megtört szemét, és a lány újra látott; megsimította dermedtté tett derekát, és Jane megmozdult, megsimította elnehezült, jéghideg lábát és a lány kinyújtózkodott; a férfi megérintette a lány összeszakadt mellét, és Jane szíve ismét fényleni kezdett. Kisimította arcából vizes haját, mire a lány elmosolyodott. Az öreg kapitány összeszedte a mélybe vetett úrruha maradványait, és felöltöztette Jane-t. Aztán a karjaiba vette a lányt.

●●● – Thompson, hajtóművek?

– Feltöltve, uram! De a stringek blokkolva vannak...

– Nem számít, lökd ki valahogy őket, az életbe is, ha már több mint tíz órát dolgoztál rajta!

– Én csak két hétig tanultam turisztikai navigálást odahaza Los...

– Nem érdekel, ember, érted? Nem érdekel! – ordibálta túl a rádiós panaszáradatát Jim Watson elsőtiszt. Pokoli helyzetben voltak. A kapitány és a pilóta eltűntek, a felszínen pedig furcsa árnyék- és fénylények tűntek fel, akik ellen nem voltak hatásosak a magukkal hozott ionfegyverek.

– A csudába is, Dave, sokkal erősebb puskák kellene ide, sokkal de sokkal erősebbek... Na mi lesz, indulunk már?

– Azon vagyok, Jim, azon vagyok...

– Jim...

– Hm? Mi van, Keats?

A kommandós kimerően szólt.

– Nem kellene mégis megvárunk Hapburne-ékat?

– Ostromhelyzetben vagyunk. Nem várhatunk tovább. Jacknak már biztosan vége, én magam láttam, amikor elragadták... Indulunk kell!

– De...

– Nos?

– Jim, ez... gyávaság.

A vezérlőteremre feszült csend telepedett. Watson kiszámíthatatlan hallgatásba burkolódzott, Thompson a komputerekkel izzadt.

– Jól van, Keats. Akkor itt maradsz, és megvárod Hapburne-t.

– Tessék, uram?

– Jól hallottad. Dave, riadóstart! Thompson, menjen a tatrészbe, azt lekapcsoljuk... az a bolygófelszínen marad Keats-szel!

A legénység tagjai körében futóhullámként terjedt szét a döbbenet.

– De Jim... – próbált tiltakozni az egyik katona. – Ez örültség! Nem hagyhatjuk itt! Senkit sem hagyhatunk itt! Így... nem térhetünk vissza! Nélkülük...

Watson a kommandós felé fordult, a szemöldökét összehúzta. Fondorlatosan elmosolyodott. Halkan válaszolt.

– Ki mondta, Gregor, hogy vissza akarunk térni...? Hm...?

A katona megértette a dolgot, és némán, meghunyászkodóan tisztelgett a felette-sének.

Watson Keats felé fordult.

– Nos, Keats? Mi lesz? Hogyan döntesz?

Keats csak egy pillanatig habozott, aztán feszesen kihúzta magát.

– Én maradok, uram, és megvárom a kapitányt!

Watson unottan megvonta a vállát.

– A fenébe is, Keats... De mindegy, a te bajod... Ha szerencséd van, kihúzod, amíg ideér az *Ízisz* és a második Merkúr-expedíció. De én nem hinném...

És tizenkét perccel később az *Istár*, szégyenletes módon, fémtestének kétharmadát a Merkúr poklában hagyva, egy egetverő por-robbanás kíséretében távozott.

●●● A felszállás helyétől nem messze Jane kibontakozott Hapburne öleléséből, fölkelte és megindult a barlangjáratok mentén; a nyomában árnyak sorakoztak, menekeltek, szökelltek: a szédült barlangteremből szöktek tolongva. Az örök csend birodalmában most különös zajok, nevetések ébredtek, a maguk groteszk, torz hangján sírtak a csecsemők, motyogtak a vének, kiáltoztak a fegyvertől elesettek; és mind-mind csak menekeltek Jane után nagy tömegben, áradatként fel a mélyből, ki a lobogó lángok közül, a törmelékből; folyamként követték a földi lányt.

Mikor pedig felértek a felszínre, megjelent a fénylő démon és rést nyitott a tér szövetén. S az élő tűz auraként a Merkúr ege alá borult, és megvédte a kitódulókat a Naptól és a vákuumtól. S ezek a nyílások a téridőn mind olyanok voltak, mint az égő

máglyák, és szórták a sok fényt szerte a bolygó felszínén, a fényük beragyogta az éjszakai félteke mind a négy égtáját. Jane pedig révületében közelebb s közelebb lépdelt hozzájuk, és táncolt, tapsolt örömeiben; úgy táncolt, azokkal a kecses-karcsú mozdulatokkal táncolt, amit egyes keleti festményeken istennőktől látni. Aztán ebben a transzban odalépett az első rikító téridő-kapuzhoz és beledobta szkafandersisakját; odalépett a másodikhoz, és beledobta fegyverövét; odalépett a harmadikhoz, és rávetette a kékes szkafandert, a negyedikbe beledobta zöld-fehér úrhajós-overállját.

Révületben vonaglott a hideg-forró bolygófelszínén, az öt csillagkapu között, majd a legnagyobb s legfényesebb felé hanyatlott, és feszült-ritmusos mozdulatokba feledkezett, igazi istennőhöz hasonlóan belepörgött az ismeretlenbe, a világokra nyíló kaleidoszkópba, s hosszú útnak indult a kozmikus éjszaka minden időn túli, jövődöbéli dimenziói felé. •

T. K. Mattingly, J. W. Young parancsnok és C. M. Duke 1972. április 16-án indult az Apollo-16 fedélzetén 11 nap 1 óra 54 perces űrrepülésre. Young és Duke a Descartes-kráternél három út során összesen 27 km-t tettek meg – 17,7 km/h maximális sebességet értek el – a holdautóval.

-
- Jane további kalandjairól olvashat az érdeklődő a szerző *A gúzü* című kisregényében. In: *Hullócsillag antológia*. Szerkesztette: Nemes István, Cherubion Kiadó, Debrecen, 2001., 182-226. o.